

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/29897 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 4 juli 2008 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van _____ (hierna: de wettelijk vertegenwoordiger) om _____ : een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 26 juni 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de wettelijk vertegenwoordiger gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juli 2008, verzonden op 7 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de wettelijk vertegenwoordiger bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft de wettelijk vertegenwoordiger een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

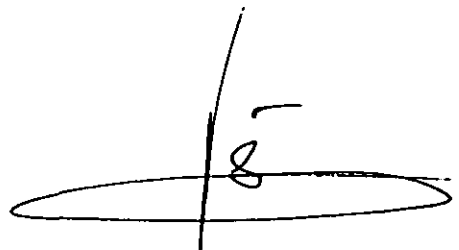
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2008

418.

Verzonden: 8 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 (de hardheidsclausule).

3. Eiser stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel gezinshereniging verblijf bij ouder(s), heeft gehandhaafd. Daartoe heeft hij onder meer aangevoerd dat ten onrechte geen toepassing is gegeven aan de hardheidsclausule nu de broer van eiser leerplichtig is, geen opvang in Turkije mogelijk is en het niet opportuun is om de mvv procedure aldaar af te wachten. Tevens voert eiser aan dat het opmerkelijk is dat niets is gezegd bij de Nederlandse Vertegenwoordiging, immers hij is gelijktijdig met zijn moeder en broer naar Nederland meegenomen. Eiser beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). Eiser is het niet eens met hetgeen verweerder in het bestreden besluit ten aanzien van het Turks Associatiebesluit 1/80 (Besluit 1/80) heeft overwogen en stelt dat op grond van de standstil/discriminatie bepaling een onderscheid tussen onderdanen van staten waarvoor het mvv vereiste niet en waarvoor het mvv vereiste wel geldt, niet geoorloofd is.

Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser zich onder meer beroepen op de uitspraak van deze rechtbank nevenzittingsplaats Arnhem van 18 december 2007 (JV 2008,96) waarin verwezen wordt naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 11 november 2004 in de zaak no. C-467/02 (Cetinkaya; JV 2005,1) en heeft hij verwezen naar de uitspraak van deze rechtbank van 31 maart 2008 (JV 2008,258).

4. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolgde artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 Vw 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

5. Niet betwist is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv. In geschil is of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000.

6. Blijkens hoofdstuk B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt.

Met verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) overweegt de rechtbank dat de hier bedoelde bevoegdheid van verweerder discretionair van aard is en toepassing ervan beperkt kan blijven tot uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien (zie de uitspraak van 2 november 2005, JV 2005/472).

De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 zal dan ook de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk uitspraak ABRS van 9 december 2003, JV 2004/63).

7. Gelet op hetgeen eiser heeft aangevoerd, is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat toepasselijkheid van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Geen van de door eiser naar voren gebrachte argumenten is van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven.

8. Voor zover eiser heeft bedoeld dat op grond van het Besluit 1/80 het mvv-vereiste hem ten onrechte is tegengeworpen, overweegt de rechtbank het volgende.

Artikel 7 van het besluit 1/80 luidt als volgt:

'Gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een Lid- Staat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen om zich bij hem te voegen:

- hebben het recht om – onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang – te reageren op een arbeidsaanbod, wanneer zij sedert tenminste 3 jaar aldaar legaal wonen;
- hebben er vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze wanneer zij sedert ten minste 5 jaar aldaar legaal wonen.

Kinderen van Turkse werknemers die in het gastland een beroepsopleiding hebben voltooid, kunnen, ongeacht hoe zij in de betreffende Lid-Staat wonen, in die Lid-Staat op ieder arbeidsaanbod reageren op voorwaarde dat één van de ouders gedurende ten minste drie jaar legaal in de betrokken Lid-Staat heeft gewerkt.'

De rechtbank is van oordeel dat, nu eiser nimmer toestemming heeft gekregen om zich in het kader van gezinshereniging bij zijn moeder in Nederland te voegen, dit beroep niet kan slagen. Evenmin slaagt het beroep op de standstill bepaling van het besluit 1/80, nu gesteld noch gebleken is dat eisers moeder hier te lande arbeid als zelfstandige verricht.

9. Met het mvv-vereiste heeft de wetgever beoogd het algemeen belang te waarborgen dat de overheid bij haar onderzoek of de vreemdeling aan alle vereisten voor verblijfsaanvaarding voldoet, niet door diens illegale aanwezigheid alhier met alle gevolgen van dien voor een voldongen feit wordt geplaatst. Aan deze bedoeling zou wezenlijk afbreuk worden gedaan, indien vreemdelingen die er voor gekozen hebben zonder mvv, doch met het oogmerk van vestiging in te reizen, van het vereiste zouden worden ontslagen op grond van de enkele stelling dat het voor hen niet mogelijk is terug te reizen.

Voorzover eiser meent dat hij aan de inhoudelijke voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning voldoet, wat hier ook van zij, wordt niet gevolgd. De ratio van het mvv-vereiste is dat de toetsing of aan die voorwaarden wordt voldaan, plaatsvindt terwijl de vreemdeling zich nog in het buitenland bevindt. Het bij een illegale aanwezigheid alhier toch

in behandeling nemen van de aanvraag zou het eisen van een mvv zinloos maken.

10. Inzake het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM wordt, met verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 9 november 2007, JV 2008/14, overwogen dat de tegenwerping van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 EVRM zal opleveren, nu de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting om Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. Eiser heeft aangevoerd dat niet opportuun is om naar Turkije terug te gaan omdat de procedure lang duurt en er geen opvang aanwezig is. Dit is niet zodanig uitzonderlijk dat dit verweerder tot toepassing van de hardheidsclausule had moeten leiden. In het onderhavige geval wordt derhalve de tegenwerping van het mvv-vereiste niet in strijd geacht met artikel 8 EVRM.

Ten aanzien van het beroep op artikel 9 van het IVRK overweegt de rechtbank dat, voor zover deze verdragsbepaling al een direct toepasbare norm zou inhouden, deze geen aanspraak in het leven roepen die verder strekt dan artikel 8 van het EVRM (zie hiervoor onder meer JV 2006/109).

De stelling van eiser dat voor het tegenwerpen van het mvv-vereiste aan vreemdelingen uit Turkije ten onrechte een objectieve rechtvaardiging wordt gezien, wordt evenmin gevolgd. De Afdeling heeft bij uitspraak van 31 januari 2006 (JV 2006,277) geoordeeld dat er geen grond is voor het oordeel dat aan artikel 26 IVBPR onjuiste toepassing is gegeven nu het gemaakte onderscheid naar nationaliteit door de Minister van Buitenlandse Zaken wordt gemaakt ter bescherming van de Nederlandse economische orde en dat aldus voor het maken van dit onderscheid een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat.

11. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, juncto artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000, niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

12. Het beroep is derhalve ongegrond.

13. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

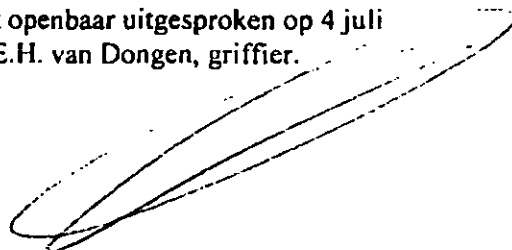
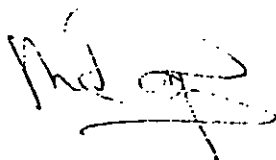
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C. Fetter en in het openbaar uitgesproken op 4 juli 2008, in tegenwoordigheid van mr. M.L.E.H. van Dongen, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: - 7 JUL 2008

K Ü Ç Ü K E R B İ L

Mr. V. Küçükerbil

Laan Copes van Cattenburch 102
2585 GE Den Haag/Lahey

Telefoon/Telefon: 00 31 70 306 12 18
Fax/Faks : 00 31 70 306 12 03

Stichting Derdengelden Küçükerbil -
advocaten bankrekeningnummer/
Küçükerbil üçüncü şahıs paralar
vakfı banka hesap numarası:
54.63.72.724

Aan de afdeling bestuursrechtspraak
Van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

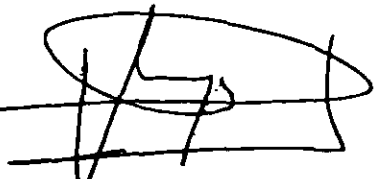
Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Datum/ 04 augustus 2008
Onze ref./Bizim ref.: ... /VK
Uw ref. ref.:
Betref/Ilgı: A.N.
Onderwerp/Konu: beroepschrift

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij doe ik u een beroepschrift toekomen.

Hoogachtend,

V. Küçükerbil

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 AUG 2008	
ZAAKNR.	200806001
AAN:	12
BEHANDELD DO:	PAR:

De bovengenoemde advocaten hebben een ieder een zelfstandig praktijk en vormen derhalve geen maatschap. De aansprakelijkheid is door hen beperkt tot het in de beroepsaansprakelijkheidsverzekering vermelde maximum bedrag, vermeerderd met het eigen risico.
Yukarda adı geçen avukatların her birinin bağımsız olarak mesleklerini icra ederler ve bu nedenle de bir ortaklık oluşturmazlar. Onların mesuliyeti meslek mesuliyet sigortasında belirtilen azami miktarla sınırlıdır, bu miktar muafiyet miktarı ile yükseltilir.

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Hoger beroepschrift Ingevolge de
Vreemdelingenwet 2000

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 AUG 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

(hierna verder te noemen: appelland), van Turkse nationaliteit, wonende te
te dezen vertegenwoordigd door, en domicilie kiezende bij, gemachtigde mr. V.
Küçükerbil, advocaat te Den Haag, kantoorhoudende aan de Laan Copes van Cattenburch
nr. 102 te Den Haag (2585 GE), telefoon: 070 306 12 18; telefax: 070 306 12 03, die voorts
verklaart tot het instellen van dit beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, geeft het
navolgende te kennen:

Appelland heeft op 25 juli 2007 beroep ingevolge de Vreemdelingenwet ingesteld bij de
Rechtbank Den Haag tegen de weigering van de Staatsecretaris van justitie om zijn
bezwaarschrift inzake de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd,
met als doel gezinshereniging bij ouder(s) d.d. aanvraag 13 april 2007 (hierna te noemen:
aanvraag vvr).

Bij uitspraak d.d. 04 juli 2008 (hierna verder te noemen: uitspraak) onder registratienummer
AWB 07/29897 heeft voornoemde Rechtbank dit beroep geheel ongegrond verklaard, welke
uitspraak appelland op 07 juli 2008 is toegezonden. Een afschrift van deze uitspraak is
bijgevoegd (prod. 1).

Appelland verzoekt Uw Afdeling hetgeen in bezwaar en beroep naar voren is gebracht hier
als herhaald en ingelast te beschouwen.

Appelland kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de Rechtbank en komt daartegen
bij Uw Afdeling in hoger beroep.

Appelland voert ter onderbouwing van het hoger beroep de volgende grieven aan tegen
genoemde uitspraak:

r.o 8 uitspraak

1. Appelland kan uit de uitspraak opmaken dat de Rechtbank ondanks een uitvoerige
uiteenzetting in het beroepschrift alsmede op de zitting betreffende Associatiebesluit
1/80 een onjuiste conclusie trekt. De Rechtbank geeft te kennen dat "Evenmin slaagt
het beroep op de standstill bepaling van het besluit 1/80, nu gesteld noch gebleken is
dat eisers moeder hier te lande arbeid als zelfstandige verricht". De Rechtbank gaat
er gemakshalve vanuit dat de standstill bepaling alleen van toepassing zou zijn op
Turkse zelfstandigen zonder enige vorm van motivering dienaangaande. Appelland
verwijst hierbij derhalve naar de derde en vierde alinea van de pleitnota welke hierna
integraal geciteerd wordt "Verweerder komt in het verweerschrift in beroep tot de
conclusie dat het m.v.v. vereiste wel degelijk een beperking is. Gegrondverklaring van
het bezwaarschrift zou derhalve op zijn plaats zijn geweest temeer er wederom een
onjuiste conclusie getrokken t.a.v. uitwerking van de standstill-bepaling. Verweerder
geeft kort door de bocht te kennen dat hetgeen weergegeven slechts van toepassing
is op zelfstandigen van Turkse nationaliteit" en "Ik wil u hierbij echter verwijzen naar
een zeer recente uitspraak t.w. LJN: BD0956 onder r.o. 7 "Aan de in artikel 41, eerste
lid, van het Protocol en artikel 13 van Besluit 1/80 neergelegde standstill-bepalingen
dient dezelfde betekenis te worden gehecht (zie het arrest van het Hof van 21 oktober
2003 in zaak C 317/01, C 369/01, Abatay & Sahin, JV 2004, 2)". Het maakt dus i.c.
niet uit of het zelfstandigen zijn dan wel werknemers, dit is ook wel logisch aangezien
communautaire begrippen niet door iedereen naar believen ingevuld kunnen worden".

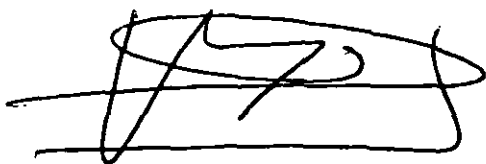
r.o 10 uitspraak

2. Appellant dient tevens op te merken dat de Rechtbank, populair gezegd, de plank volledig mis slaat aangaande het tweede gedeelte van r.o. 10 betreffende Turkse onderdanen. Turkse onderdanen dienen onderscheiden te worden van andere vreemdelingen gezien de bevoorrechte positie (associatieonderdaan, toekomstig E.G. lidstaat e.d.) die zij innemen. Appellant verwijst dan ook naar de zesde alinea van de pleitnota welke hierbij integraal geciteerd wordt *"Verweerder dient dan ook in navolging van hetgeen door mij is weergegeven in de vorige alinea de toets aan de leggen welke de rechter in uitspraak L.JN: BD0956 heeft gebruikt. In die uitspraak wordt te kennen gegeven dat de wet- en regelgeving zoals die van toepassing was op 1 december 1980, de datum van inwerkingtreding van Besluit 1/80, voor o.a. de m.v.v. vereiste veel gunstiger was (als aan alle overige voorwaarden werd voldaan werd voorbijgegaan aan de m.v.v. vereiste). De laatstelijke invoering van de koppelingswet op 1 december 1998 is daarvan een sluitstuk en moet deze aanscherping worden aangemerkt als een nieuwe beperking, hetgeen in strijd is met artikel 13 van Besluit 1/80. Eiser meent dan ook dat de aanvraag verblijfsvergunning getoetst had dienen te worden aan de wet- en regelgeving zoals die van toepassing was op 1 december 1980 nog daargelaten dat selectief m.v.v. wetgeving i.s.m. het non discriminatiebeginsel (zie recentelijk het rapport Human Rights Watch, HRW briefing paper - The Netherlands: Discrimination in the Name of Integration- Migrants' Rights under the Integration Abroad Act, 15/05 2008, ve08000895 migratieweb)"*.

Onder verwijzing naar het hiervoor gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen, alsmede te beslissen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd wordt verleend.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep bij de Rechtbank en van het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken, en voorts te bepalen, dat aan appellant het door hem in beide instanties betaalde griffierecht zal worden vergoed.

Den Haag, 04 augustus 2008,

A handwritten signature in black ink, consisting of several overlapping loops and lines, positioned above the word 'Handtekening'.

Handtekening